

Raad
voor
Vreemdelingen-
betwistingen

Arrest

**nr. 213 620 van 6 december 2018
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breedstraat 28 A / bus 6
B – 3500 Hasselt**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 december 2018 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 december 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2018 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 12 augustus 2017 toe op het Belgische grondgebied en werd op 18 augustus 2017 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, afgeleverd te Mechelen en geldig tot 9 november 2017.

1.2. Verzoeker bood zich op 19 september 2017 aan met het oog op zijn inschrijving (bijlage 15).

1.3. Verzoeker diende op 15 november 2017 een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9, tweede lid juncto artikel 61/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), en werd in het bezit gesteld van een ontvangstbewijs (bijlage 41*bis*).

1.4. Verzoeker werd op 9 april 2018 in het bezit gesteld van een A-kaart die geldig was tot 17 maart 2019 op basis van zijn arbeidskaart B.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 27 september 2018 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 3 december 2018 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: A.(...)

voornaam: A.(...)

geboortedatum: (...)

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Mechelen op 03.12.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

o 2° de vreemdeling die houder is van een geldige, door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in

artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Betrokkene verblijft reeds sedert 12.08.2017 in het Rijk (aankomstverklaring dd. 18.08.2017) en overschrijdt bijgevolg de wettelijk toegelaten termijn. Hij verklaart terug naar Armenië te zijn gegaan, daarvan is echter geen stempel in zijn paspoort te vinden en hij kan dit verder niet bewijzen. Betrokkene verklaart geen partner of kinderen in België te hebben. Zijn vader, moeder en zus zijn in België, maar hij geeft daarover geen verdere informatie. Een schending van artikel 8 EVRM is niet aan de orde, daar het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 EVRM een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een gezinsleven in de betekenis van dat artikel. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Betrokkene geeft verder ook aan dat hij in België is omdat hij hier een paar vrienden heeft. Die sociale relaties vallen echter niet onder de in artikel 8 EVRM geboden bescherming. Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

o artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.09.2018 dat hem betekend werd op 05.10.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Mechelen op 03.12.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Volgens de aankomstverklaring die de stad Mechelen opstelde op 18.08.2017, is betrokkene op 12.08.2017 in België aangekomen. In het hoorrecht verslag dd. 03.12.2018 afgenomen door de ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken verklaart hij sinds 6 à 7 maanden in België te zijn. Hij stelt terug naar Armenië te zijn gegaan, maar kan dit niet bewijzen. Op 15.11.2017 deed hij een aanvraag machtiging tot verblijf met het oog op het uitoefenen van een activiteit als werknemer (bijlage 41bis) en werd hij in het bezit gesteld van een verblijfskaart (A-kaart) op 09.04.2018. Daar hij niet meer voldeed aan de voorwaarden, werd op 27.09.2018 een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 13), aan betrokkene betekend op 05.10.2018. Ook werd instructie afgeleverd om de A-kaart van betrokkene in te houden. Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek: Er bestaat een risico op onderduiken: 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.09.2018 dat hem betekend werd op 05.10.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Hij verklaart bezig te zijn met een ticket te zoeken om terug te keren. Een schending van artikel 3 EVRM is niet aan de orde.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.09.2018 dat hem betekend werd op 05.10.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken.

Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Armenië. Indien dit niet mogelijk is, om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Litouwen. In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L.D.(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Mechelen, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Vottem, de betrokkene, A.(...), A.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Vottem.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel in van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Aangezien de desbetreffende bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis werd gegeven op 03/12/2018, mag er geen twijfel rijzen dat bij het instellen van onderhavige vordering met de vereiste spoed, diligentie en alertheid is opgetreden aangezien verzoeker opgesloten is met het oog op een eerste vlucht met bestemming Jerevan (Armenië) of Vilnius (Litouwen). Er is duidelijk sprake van dreigende verwijderingsmaatregel en om die reden dient de gevraagde schorsing de plano te worden bevolen. Indien daarentegen de vordering wordt ingesteld overeenkomstig de gewone schorsingsprocedure, de uitspraak over deze vordering onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren opzichts verzoeker, aangezien het nadeel reeds gerealiseerd zou zijn en niet meer, of alleszins zeer moeilijk nog hersteld zou kunnen worden. Verzoeker toont derhalve aan dat hij met de vereiste spoed, diligentie en alertheid heeft opgetreden. Er kan onder geen enkel beding worden aangenomen dat uit de naar voren gebrachte relaas van de feiten deze zaak spoedeisend is geworden door doen of laten van verzoeker.”

3.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 3 december 2018 van zijn vrijheid werd beroofd en werd vastgehouden in het Centrum voor Illegalen te Vottem. Omwille van de vasthouding en de overbrenging met het oog op zijn terugleiding naar de grens, die weliswaar nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding, thans de bestreden beslissing, heeft plaatsgevonden.

3.2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7, *8bis*, 27 en 74/13 de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht, het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing.

Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheitoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een vande rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoeker (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De bestreden beslissing is gestoeld op de navolgende wetsbepalingen:

“Art. 7.<W 1996-07-15/33, art. 11, 012; Inwerkingtreding : 16-12-1996> [1

Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven]1

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;“

Art. 74/14. [1 § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;...”

Ten eerste: De artikelen 7, 8bis en 27 vrw. werden aangepast en bepalen voortaan dat, vooraleer een vreemdeling van zijn vrijheid wordt beroofd, moet nagegaan worden of andere maar dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast.

Vrijheidsberoving “is alleen gerechtvaardigd indien er een realistisch perspectief op verwijdering bestaat binnen een redelijke termijn, na een individueel onderzoek en bij afwezigheid van minder dwingende alternatieve maatregelen.

De controle van de bevoegde beroepsinstanties gaat dus eveneens over deze diverse aspecten”¹

Art. 27 §3 vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in §§ 1 en 2 bedoelde vreemdelingen kunnen onverminderd de bepalingen van Titel III quater en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast te dien einde worden opgesloten, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel tot verwijdering strikt noodzakelijk is.”¹

De kosten veroorzaakt door de repatriëring van de vreemdeling zijn te zijnen laste. (De Staat die het in § 2 bedoelde verwijderingsbesluit heeft afgeleverd, wordt op de hoogte gebracht van het feit dat de vreemdeling werd teruggebracht naar de grens van zijn keuze of, overeenkomstig artikel 28, naar de door de Minister of zijn gemachtigde aangeduide grens.) <W 2004-09-01/56, art. 4, 033; Inwerkingtreding : 12-10-2004> “

Art. 110 quaterdecies. [§ 1 van het KB stelt:

“De preventieve maatregelen die door de Minister of zijn gemachtigde kunnen worden genomen ten aanzien van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 74/14, § 2, van de wet om het risico op onderduiken tijdens de termijn die voor het vrijwillig vertrek is toegekend, te vermijden, zijn :

1° zich aanmelden als de burgemeester of zijn gemachtigde of de agent of ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken dit vraagt. De regelmaat waarmee de onderdaan van een derde land zich moet aanmelden wordt in het verzoek vermeldt;

2° het storten van een gepaste financiële waarborg bij de Deposito- en Consignatiekas. Het bedrag van de waarborg wordt door de Minister of zijn gemachtigde vastgelegd op basis van de dagelijkse kostprijs van een verblijf in een gesloten centrum, zoals bepaald in het koninklijk besluit van 14 januari 1993 tot bepaling van de nadere regels voor de terugbetaling van de kosten van huisvesting, verblijf en gezondheidszorgen bedoeld in artikel 74/4, §§ 3 en 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gelinkt aan een bepaalde duur, zonder dat dit bedrag de kosten van een verblijf van 30 dagen mag te boven gaan.

De onderdaan van een derde land stort dit bedrag ten laatste de dag na de betekening van de beslissing tot verwijdering op de rekening bij de Deposito- en Consignatiekas, ongeacht het feit of een beroep tegen deze beslissing wordt ingesteld of niet, en levert daarvan het bewijs aan de minister of zijn gemachtigde.

De onderdaan van een derde land stuurt het bewijs dat hij het Belgische grondgebied heeft verlaten aan de minister of diens gemachtigde, en deelt de minister of zijn gemachtigde een rekeningnummer mee waarop de Deposito- en Consignatiekas het bedrag van de waarborg zal terugstorten.

Indien de toegekende termijn voor het vrijwillig vertrek van de onderdaan van een derde land, verstreken is, en deze laatste geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, komt de gestorte som toe aan de Belgische Staat, tenzij een beroep binnen de door de wet vastgestelde termijnen tegen de beslissing van verwijdering werd ingediend;

3° het overhandigen van een kopie van de documenten die toelaten om de identiteit vast te stellen.

§ 2. De preventieve maatregelen worden vermeld in het bevel om het grondgebied te verlaten en indien het de maatregel onder § 1, 1° betreft, de regelmatigheid waarmee ze wordt toegepast.] -----

(1)<Ingevoegd bij KB 2012-06-19/04, art. 2, 042; Inwerkingtreding : 02-07-2012> “ Het risico op onderduiken moet worden vastgesteld aan de hand van een individueel onderzoek en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan het geval (artikel 1, § 2 vrw.).

Uit het administratief dossier en de bijgebrachte stukken blijkt immers dat verzoeker over een verblijfsrecht van onbepaalde duur beschikt in Litouwen geldig t.e.m. 30/05/2022 als langdurig ingezetene EU.

Verzoeker werd als houder van een EG-verblijfsvergunning voor langdurige ingezetene in Litouwen gemachtigd om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Verzoeker werd in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van bepaalde duur (A-kaart) geldig t.e.m. 17/03/2019 op basis van een bekomen arbeidskaart B geldig t.e.m. 17/12/2018.

Om redenen buiten zijn wil werd aan zijn tewerkstelling een einde gesteld, waardoor hij op 27/09/2018 een bevel ontving om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker was actief op zoek naar werk. Het is vanzelfsprekend geen evidentie om een vaste betrekking te vinden in de huidige economische context.

Tevens blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker daadwerkelijk samenwoont met zijn ouders te 2800 Mechelen, alwaar hij in dat zelfde woonst van zijn ouders administratief van zijn vrijheid werd beroofd.

De loutere omstandigheid dat de betrokkene na het bevel om het grondgebied te verlaten geen verblijfsaanvraag ingediend heeft of het Rijk niet binnen de door de wet voorziene termijn heeft verlaten volstaat in casu niet om verzoeker op te sluiten temeer daar verzoeker nog steeds een legale verblijfstitel heeft in één van de lidstaten van de EU en hij als dusdanig het recht had om vrij te reizen binnen de EU. Verwerende partij kan niet betwisten dat verzoeker als houder van een EGverblijfsvergunning voor langdurige ingezetene in Litouwen gemachtigd werd om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Het is echter door een fout van Men-Unlimited Bvba (werkgever), dat aan verzoeker zijn tewerkstelling een einde werd gesteld.

In de Bijlage 13 dd. 27/09/2018 werd er expliciet gesteld dat uit het RSZ-databank blijkt dat verzoeker sedert 12/03/2018 niet meer tewerkgesteld was bij MenUnlimited bvba. Doch, de redenen van de beëindiging van zijn tewerkstelling werden niet vermeld.

Het gegeven dat aan verzoeker ruimschoots nog de tijd werd gegeven om een nieuwe baan te zoeken, duidt op het feit dat verwerende partij kennelijk de motieven kende van de beëindiging van de tewerkstelling van verzoeker en dat verzoeker kennelijk geen schuld trof in de beëindiging van zijn betrekking.

Verzoeker werd in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van bepaalde duur (Akaart) geldig t.e.m. 17/03/2019 op basis van een bekomen arbeidskaart B geldig t.e.m. 17/12/2018.

Om redenen buiten zijn wil werd aan zijn tewerkstelling een einde gesteld, waardoor hij op 27/09/2018 een bevel ontving om het grondgebied te verlaten.

De aanbevelingen van de Europese Commissie stelt in zijn Terugkeerhandboek om uit te gaan van een combinatie van verschillende criteria.² De aanwezigheid van één (of meerdere) bovengenoemde criteria mag niet automatisch leiden tot het besluit dat er sprake is van een risico op onderduiken.

Automatisch besluiten tot risico op onderduiken op basis van bijvoorbeeld onwettige binnenkomst of gebrek aan documenten moet vermeden worden, wat in casu het geval is in hoofde van verzoeker.

Zoals supra beschreven kan er niet worden aangenomen dat verzoeker de intentie had om in België onder te duiken. Het tegendeel blijkt immers waar te zijn. Bij de individuele beoordeling moeten alle relevante elementen in overweging genomen worden zoals leeftijd, gezondheid en sociale situatie, wat zoals supra uiteengezet niet gebeurde, temeer daar verzoeker over een verblijfsrecht van onbepaalde duur beschikt in Litouwen en hij op basis van deze verblijfstitel op 09/04/2018 in het Rijk in het bezit werd gesteld van een A-kaart als werknemer. Verzoeker werd als houder van een EGverblijfsvergunning voor langdurige ingezetene in Litouwen gemachtigd om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Verzoeker werd in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van bepaalde duur (A-kaart) geldig t.e.m. 17/03/2019 op basis van een bekomen arbeidskaart B geldig t.e.m. 17/12/2018.

Om redenen buiten zijn wil werd aan zijn tewerkstelling een einde gesteld, waardoor hij op 27/09/2018 een bevel ontving om het grondgebied te verlaten.

Aangezien hij niet meer voldeed aan zijn voorwaarden werd deze A-kaart ingetrokken met een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen, aan verzoeker betekend op 05/10/2018.

Uit het loutere gegeven dat verzoeker het Rijk niet binnen de wettelijke termijn van 30 dagen heeft verlaten leidt absoluut niet tot een risico op onderduiken gelet op zijn vaste woon- en verblijfplaats samen met zijn ouders te (...).

Evenmin blijkt niet dat verzoeker de intentie heeft gehad om geen gevolg te geven aan een verwijderingmaatregel of deze maatregel onmogelijk heeft gemaakt door zijn eigen toedoen. Uit de

bijgebrachte e-mail correspondentie blijkt immers dat verzoeker een uitnodiging had ontvangen vanwege de ABS van Stad Mechelen om zich nogmaals aan te bieden op de gemeente.

Dit gegeven kan niet worden betwist door verwerende partij.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing en de aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond.

Ten tweede verplicht artikel 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten om bij de uitvoering van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met de gezins- en familiale situatie, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land van de betrokkene.

Dit artikel heeft rechtstreekse werking en werd onlangs ook omgezet in het Belgisch recht, conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Art. 20 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat:

“Art. 74/13. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Art. 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert immers een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”.

Er kan derhalve niet ter discussie worden gesteld, dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, een verwijderingsmaatregel is.

Er mag immers geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest). Evenmin mag in dezelfde zin een bevel worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 (RvS 17 december 2013, nr. 225.855) en 74/17 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt immers, de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt eveneens dat de lidstaten het beginsel van non- refoulement eerbiedigen, dat is omgezet in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet. De drie te respecteren elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduïd impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker: Verzoeker zou blijkbaar verklaard hebben dat zijn vader, moeder en zus in België verblijven, doch blijkens de bestreden beslissing zou hij geen verdere informatie meer verstrekt hebben. Dit is een al te makkelijke motivering vanwege verwerende partij. Welke specifieke informatie behoeft verwerende partij, wijl verzoeker in zijn ouderlijke woning administratief van zijn vrijheid werd beroofd?

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker samen met zijn ouders woonachtig is te 2800 Mechelen. Verzoeker is expliciet opgenomen in de huurovereenkomst. Verzoeker werd aldaar administratief van zijn vrijheid beroofd en overgebracht naar de politieke diensten. Verzoeker is materieel en financieel afhankelijk van zijn ouders. Zijn ouders betalen de huur en alle andere nutsvoorzieningen.

Dit gegeven kan niet betwist worden door verwerende partij.

Uit het administratief dossier blijkt nergens dat verzoeker de intentie had om zich op illegale wijze in België te vestigen, wijl verzoeker zelf te kennen heeft gegeven dat hij zijn terugkeer naar Litouwen aan het voorbereiden was en zulks tevens niet wordt weerlegd door verwerende partij.

Deze documenten zijn aan verwerende partij gekend en bijgevolg niet voor betwisting vatbaar en worden nogmaals in bijlagen toegevoegd. Verzoeker kon aldus in alle gevallen, ook binnen de EU, vrij reizen om bijgevolg eventueel zijn terugkeer te organiseren naar Litouwen aangezien hij aldaar over een verblijfsrecht van onbepaalde duur beschikt.

Dit cruciaal element wordt nergens in de bestreden beslissing onderzocht en gemotiveerd.

De bestreden beslissing verwijst weliswaar naar het gegeven van een vader, moeder en zus in België, doch onderzoekt het gezinsleven van verzoeker verder niet.

Verwerende partij voert enkel een stereotiep onderzoek naar een eventuele schending van art. 3 EVRM.

Minstens diende zij middels het administratief politieverlag dit cruciaal element nl.:

het gezinsleven van verzoeker te verifiëren, wat in casu zeer duidelijk niet gebeurd is.

Immers:

(...)

“Uit voornoemd motief blijkt dat verweerder een aanzet geeft tot een onderzoek of verzoeker een beschermenswaardige relatie heeft, maar niet verder komt dat een algemene theorievorming over het begrip 'gezinsleven'. Het motief bevat geen besluit aangaande de toepassing van artikel 8 EVRM, in het bijzonder de concrete beoordeling van het al dan niet beschermenswaardige karakter van de feitelijk samenwoning. De Raad kan alleen maar vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissingen is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij op het eerste gezicht geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt.

In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, wordt op het eerste gezicht een schending van deze RvV 204 231 -Pagina 7, bepaling eveneens aannemelijk gemaakt (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).”³

De bestreden beslissing (verwijderingsmaatregel) houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid nl.: het gezinsleven van verzoeker in België ende effectieve samenwoning en materiële/financiële afhankelijkheid van verzoeker vanwege zijn ouders terwijl deze toestand wel degelijk goed gekend is door de overheid, minstens deze overheid zich hieromtrent diende te informeren en deze elementen afdoende diende te motiveren.

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn gezinscel in het Rijk en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing. Verzoeker volhard in zijn belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

Verwerende partij heeft zich - voorafgaand aan deze beoordeling - zich niet in kennis doen stellen van de concrete omstandigheden van de zaak en is niet overgegaan tot een voldoende individueel onderzoek.

Er is casu aldus sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 74/13 van de vreemdelingenwet juncto art. 8 EVRM en het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur en tot slot een schending van de art. artikelen 7, 8bis en 27 vrw.”

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van zijn verblijfsvergunning als langdurig ingezetene in Litouwen, de attesten waaruit blijkt dat verzoekers ouders zich respectievelijk op 14 november en 3 december 2018 hebben aangemeld met het oog op een verblijfsmachtiging, het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 27 september 2018, kopieën van de verblijfsvergunningen als langdurig ingezetene in Litouwen van zijn ouders, een huurovereenkomst van 12 augustus 2017, betalingen van water en elektriciteit door de ouders van verzoeker, een printscreen van een bericht vanwege het stadsbestuur van Mechelen van 5 november en een aantal bewijzen van sollicitatie-inspanningen (Verzoekschrift, bijlagen 3-10).

3.3.2.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 8bis van de vreemdelingenwet aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze wetsbepaling zou schenden.

3.3.2.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

3.3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3.2.5. Verzoeker haalt in zijn middel artikel 27, §3 van de vreemdelingenwet aan en lijkt van mening dat de beslissing op dit punt onvoldoende werd gemotiveerd. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat deze bepaling betrekking heeft op de vrijheidsberoving met het oog op de gedwongen verwijdering, waarvoor de Raad niet bevoegd is (zie punt 2.1 en 2.2), zodat het hem niet toekomt zich hierover uit te spreken. Het middel is op dit punt evenmin ontvankelijk

3.3.2.6. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 7 van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. De *in casu* toepasselijke bepalingen van dit wetsartikel luidt als volgt:

Artikel 7, eerste lid, 2° en artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet bepalen het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...).”

“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”

3.3.2.7. De vaststelling dat verzoeker, ofschoon hij beweert naar Armenië te zijn teruggekeerd zonder hiervan een bewijs te leveren, sedert 12 augustus 2017 in België verblijft, wordt niet weerlegd. Verzoeker heeft bijgevolg ruimschoots de termijn van 90 dagen uit artikel 6 van de vreemdelingenwet overschreden. De gemachtigde van de staatssecretaris kon dus op goede gronden toepassing maken van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3.2.8. In zijn eerste middelonderdeel lijkt verzoeker hoofdzakelijk kritiek te leveren op de beslissing om overeenkomstig artikel 74/14, §3 van de vreemdelingenwet af te wijken van de termijn voor vrijwillig vertrek van dertig dagen waarmee een bevel om het grondgebied te verlaten in beginsel gepaard dient te gaan. In de beslissing wordt gewezen op het feit dat er een risico op onderduiken bestaat waardoor het nodig werd geacht om geen enkele termijn te koppelen aan het bevel. Conform artikel 1, §2, 4° van de vreemdelingenwet werd immers vastgesteld dat betrokkene duidelijk had gemaakt zich niet aan een verwijderingsmaatregel te willen houden. De gemachtigde van de staatssecretaris overweegt dat *“(b)etrokkene geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.09.2018 dat hem betekend werd op 05.10.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”*

3.3.2.9. Verzoeker hamert er in zijn eerste middelonderdeel op dat hij houder is van een verblijfsvergunning van onbepaalde duur in Litouwen als langdurig ingezetene en dat hij in België een A-kaart bezat op basis van zijn tewerkstelling die buiten zijn wil om werd beëindigd. Vervolgens stipt hij aan dat hij actief naar werk zoekt en dat er geen risico op onderduiken bestaat omdat hij samenwoont met zijn ouders in Mechelen. Verzoeker wijst er ook op dat hij een afspraak had bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van Mechelen.

3.3.2.10. De Raad merkt op dat het betoog van verzoeker over de onvrijwillige beëindiging van zijn arbeidsovereenkomst geen uitstaans heeft met onderhavige beslissing en gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 27 september 2018 om de verblijfsmachtiging op basis van de arbeidskaart B te beëindigen en hem een bevel af te leveren, nadat was vastgesteld dat hij op basis van artikel 13, §3, 2° van de vreemdelingenwet niet langer voldeed aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. De Raad merkt echter op dat verzoeker deze beslissing niet heeft aangevochten, waardoor deze definitief is geworden. Dit eerdere bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), dat op 5 oktober 2018 ter kennis werd gebracht, ging wél gepaard met een termijn voor vrijwillig vertrek van 30 dagen, maar verzoeker heeft binnen die termijn geen gevolg gegeven aan dit bevel.

Naar aanleiding van de bewering van verzoeker dat hij een afspraak had bij de diensten van de stad Mechelen, stipt de Raad aan dat uit de printscreen van het bericht dat verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 9), niet kan worden opgemaakt dat de afspraak op 6 november bij de stadsadministratie van Mechelen op zijn dossier betrekking heeft.

Gelet op het geheel van de omstandigheden ging de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins kennelijk onredelijk te werk door na een individueel onderzoek vast te stellen dat er een risico op onderduiken bestond omdat verzoeker duidelijk had gemaakt dat hij zich niet wenste te houden aan een verwijderingsmaatregel, zoals voorzien in de criteria uit artikel 1, §2, 4° van de vreemdelingenwet. Er kan de gemachtigde van de staatssecretaris op dit punt dan ook geen onzorgvuldigheid of onredelijkheid worden verweten.

3.3.2.11. In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker in op het door hem geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

3.3.2.12. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet het volgende gesteld:

“Betrokkene verklaart geen partner of kinderen in België te hebben. Zijn vader, moeder en zus zijn in België, maar hij geeft daarover geen verdere informatie. Een schending van artikel 8 EVRM is niet aan de

orde, daar het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 EVRM een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een gezinsleven in de betekenis van dat artikel. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Betrokkene geeft verder ook aan dat hij in België is omdat hij hier een paar vrienden heeft. Die sociale relaties vallen echter niet onder de in artikel 8 EVRM geboden bescherming. Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

3.3.2.13. Verzoeker kan, gelet op de hierboven weergegeven overwegingen niet dienstig voorhouden dat er geen rekening zou zijn gehouden met zijn "gezins- en familieleven" en zijn "gezondheidstoestand" zoals vereist door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Volgens verzoeker werd nochtans onvoldoende rekening gehouden met zijn gezinsleven, met name omwille van de samenwoning met zijn ouders en de materiële/financiële afhankelijkheid van zijn ouders.

3.3.2.14. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie-en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

3.3.2.15. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59).

3.3.2.16. De Raad merkt op dat het louter samenwonen met zijn ouders in een huurwoning en het gegeven dat de water- en de elektriciteitsrekeningen worden betaald (Verzoekschrift, bijlagen 6-8) niet betekent dat er een bijzondere band van afhankelijkheid bestaat. Er werden geen andere elementen aangeleverd waaruit een band van afhankelijkheid zou blijken zodat verzoekers beweringen feitelijke grondslag missen. Bovendien stipt de Raad aan dat verzoeker en zijn ouders slechts gedurende iets meer dan een jaar

samen in België verblijven waardoor zeker geen sprake lijkt te zijn van duurzame gezinsbanden op Belgisch grondgebied, noch van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker kan dan ook niet verlangen dat de gemachtigde van de staatssecretaris hieromtrent bijkomend zou motiveren.

3.3.2.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. Een schending van de artikelen 7 en/of 74/13 van de vreemdelingenwet werd evenmin aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en/of het evenredigheidsbeginsel

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, *prima facie* ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In het verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn gezinscel in het Rijk en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing.

Verzoeker volhard in zijn belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.”

3.4.2.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een ‘evident’ nadeel, zoals hierboven bedoeld, aannemelijk maakt, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564

3.4.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn nadeel koppelt aan de in het middel ingeroepen schending van de gezinscel zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Aangezien niet werd aanvaard dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven op Belgisch grondgebied, kan het nadeel onmogelijk bewezen worden geacht.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

F. TAMBORIJN